

Navázat na úspěšný singl je extrémně těžké

Názvem O5 a Radeček si to tahle kapela rozhodně neulehčila. Prodlevy mezi jednotlivými hity se občas taky zdály být nekonečné. Dnes, po třiceti letech na scéně, jsou ovšem v životní formě.

TEXT: TOMÁŠ ROREČEK

Jak je proboha možné, že si někdo pro kapelu vybere takhle šílený název? Se zdrobnělinou, s číslicí a někdy i psaný se znakem &, o kterém většina lidí asi ani neví, kde se na klávesnici vyskytuje?

Ondřej: Napřed jsme se jmenovali Topol, když jsme ve dvanácti začínali jako folková kapela. U sourozenců Tomáše a Ondry Polákových se název Topol nabízel. Jenže buď si nás pletli s Filipem Topolem, nebo vůbec netušili, kam si nás mají stylisty zařadit. Když jsme vydávali první desku, přesvědčilo nás naše tehdejší vydavatelství, abychom název konečně změnili. I když – měli vůbec tenkrát s tím Topolem pravdu, když dnes je úspěšný třeba Jelen? Vždyť i s blbým názvem to jde! (smích)

Tomino: Tehdy byla nejsilnější světová kapela U2, my jsme je milovali a chtěli jsme se k nim přihlásit, tak jsme vymysleli takovou formálně podobnou přezdívku U2 – O5. Ale ukázalo se to jako nepraktická věc, takhle krátký název, protože si ho lidi pletli s datem – „jako

pátýho čeho?“. Takže jsme různě zkoušeli něco přidávat a na jednom koncertě, kde jsme měli fakt úspěch, jsme se zrovna jmenovali O5 & Radeček. A když máš TAKOVĚJ úspěch, že o tobě napíše i místní plátek, tak už to nemůžeš změnit, protože to už jsi v podstatě zavedená kapela. (smích)

Ondřej: Hodně lidí nás píše s číslovkou na začátku, takže „O5“, což internetovým robotům taky dokáže slušně zamotat hlavu. Stále se objevují i různé kouzelné omyly neinternetové. Teď jsme si půjčovali nějakou techniku z Barrandova a paní účetní vystavila fakturu na O5 a Zadeček.

To by se vám v Šumperku nestalo! Mimochodem, vy jste ze Šumperka všichni?

Tomino: Všichni. Sem tam jsme měli choutky, že by se někdo z nás přestěhoval do Prahy, že to pro kapelu bude lepší, ale nikdy to nikdo nevydržel déle než dva roky, protože Praha je něco jiného než Šumperk a asi nejsme zrozeni pro to, abychom v ní natrvalo žili.

Stíháte ještě „občanská“ povolání?

Ondřej: Hodně to teď řešíme, protože všichni máme ještě normální práce, k tomu rodiny a malé děti. Navíc v těch civilních zaměstnáních jsme teď všichni docela úspěšní a spokojení. Přemek, houslista, je ajťák, kytarista „Radeček“ učí na hudebce a diriguje orchestr, já dělám v PR, pořád s tím chci skončit, ale furt dostávám nabídky, které se nedají odmítnout, brácha Tomino učí speciální pedagogiku a taky je zástupcem ředitele v pastáku, Milan, bubeník, pracuje pro firmu, co vozí agregáty, a taky ho to baví. Všichni teď máme dobré práce, v momentě, kdy se kapele začíná hodně dařit a kromě koncertů přibývá i spousta jiných povinností. Jsme na rozcestí, kdy víme, že pokud do kapely chceme ještě víc šlapat, tak už se to skoro nedá skloubit s ničím jiným, co je nutné dělat pravidelně.

Tomino: Ale už máme zkušenost, fakt špatnou zkušenost z doby, kdy jsme natočili první desku, z období naší první slávy před dvaceti roky, kdy jsme vystřelili nahoru, měli jsme smlouvu na pět

Foto: Ondřej Pýcha

desek s Universal Music, měli jsme megahit, nejhranější song roku, všechno ten rádoby hvězdný život – a najednou to během chvilky celé splasklo a člověk se ocitl na pracáku. Už ten příběh známe z obou stran, už víme, jak je to vrtkávé. Proto se nám úplně nechce vsadit všechno znova na jednu kartu.

Jakým způsobem píšete? Začínáte většinou od hudebního, nebo od textového nápadu?

Tomino: Dřív to bylo zpravidla tak, že Ondra napsal nějaký text a já jsem na to udělal hudbu, tak to bývalo první roky. Ale čím dál víc to pak bylo spíš tak, že já jsem udělal melodii svahilštinou a Ondra na to pak napasoval text. Zároveň jsem ale i já postupně začal víc psát texty a Ondra to šperkoval, dodělával další sloky, bridge, části refrénu. Klasicky to

je tak, že dostanu textový nápad, co mi v nějakém úseku tu svahilštinu nahradí, a s tím jdu za Ondrou, který tomu dá hlavu a patu.

Ondřej: Já k tomu musím doplnit, že těch textů píšou fakt hodně a jsou to takové ty, podle mě, dobré texty! Celé ty roky písničky s dobrými texty dělám já a Tomino píše všechny hity. Nevím, čím si to vysvětlit. (smích)

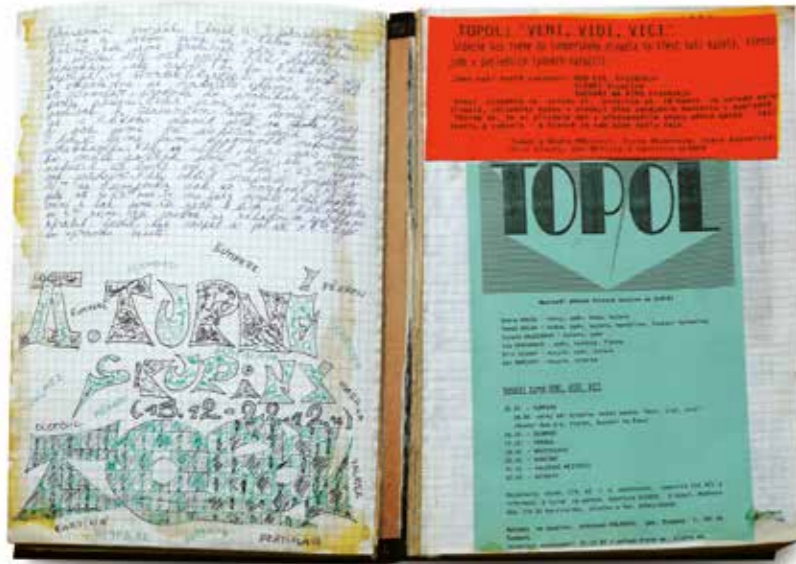
Používáte při psaní Rýmy.cz?

Tomino: Jo, ale já se tam vlastně jenom ujišťuju, jestli mi něco neuteklo, co by mohlo textu pomoci. Málokdy se mi stane, že by mě tam něco trklo, ale občas jo.

Co se stalo, že vám po megahitu Praha trvalo tak dlouho napsat další hity?

Ondřej: Zprv, ty si vždycky myslíš o každé druhé písničce, že to je ten hit, kterým navážeš. Kapela vždycky žije v iluzi, že každá druhá věc minimálně, co dáva na desku, je fakt super pecka. Kolikrát si to myslí pak už jen ta kapela. (smích) A druhá věc je, že hit je prostě něco mezi nebem a zemí. Navíc, z hlediska jednoduché matematiky, hit chce mít v průběhu roku každá kapela z těch, co mají za sebou nějaké zážemí, což znamená, že rádia jsou ochotná nasadit jejich novinku, vydavatelství za nimi stojí, splňuje to nějaké zvukové parametry a tak dál. Takových kapel je tady tak 30, které opravdu jsou v první lize a rádia považují některé jejich songy za hity. Každá z těch 30 kapel chce mít každý rok svůj hit. A všichni víme, že za rok se tady 30 hitů nenarodí.

Tomino: Pak jsou tady samozřejmě

Kronika, kterou si kapela ještě jako TOPOL vedla od začátku, napovídá, že to kluci mysleli vážně už v počínající pubertě.

ještě nějaké nové kapely, které přicházejí a taky bojují a chtějí se prosadit, takže navázat na úspěšný singl je extrémně těžké a nám se to vlastně nikdy předtím nepovedlo. Měli jsme Prahu, pak jsme deset let čekali na Vloupám se, pak osm let na Bratry. A teď poprvé se nám stalo, že se nám podařilo plynule navázat Romantickýma smyčcema.

Nedá se to oddělit, ale rozhoduje o hitu častěji hudba, nebo text?

Ondřej: Podívej se na Kabáty, které, když to trochu přeženu, hudebně nic neodlišuje od všech zábavovek v republice, ale...

Ale Milan Špalek je skvělý textař.

Tomino: Souhlas, Kabáti jsou výjimeční

díky textům. Stejně tak jsou texty klíčové třeba pro Chinaski. Hit musí mít v textu, ideálně v refrénu, něco, s čím se lidi ztotožní, my tomu říkáme hláška. **Ondřej:** Když se povede hláška, jako třeba v songu Bra3, tak si to pak rádi zavou všichni, v každé zapadlé vesničce si i babičky a malý děcka s tebou zaspívají „Já, ty, my – jsme ti, co k sobě patří, já, ty, my – jsme bratři“ nebo „Vloupám se do tvojí mysli“ nebo „Jedna holka, jedno dítě, jen tři slova – láska, chci tě“. My vlastně vždycky začínáme od hlášky, takže většinou od refrénu a potom teprve přidáváme to okolo.

Je fakt, že vy jste už přišli s tou klíčovou hláškou, ale jinak jsme to skoro celé napsali přímo ve studiu. Důležitou roli sehrál i Lukáš Chromek, který navrhl, o čem by ten song mohl být, jeho příběh. Pak už jsme to jen cizelovali, jako když si vlaštovky dělají hnízdo. Škoda že klip nevypráví story toho textu, ale jede si svou vlastní.

Ondřej: Je to tak. Ve chvíli, kdy zaznívájí fóry jako „Koupím ti na splátky nejmíň půl lkey“, tak v ten moment se musíš zároveň soustředit na čtení úplně jiného textu v obraze. Ale je to jako se vším,

(smích) Asi hlavně pořád hraje roli, že jsme vyšli z folku, což je vlastně vypravěčství.

Kde se vidíte za deset let?

Ondřej: Přijdou nové výzvy. My jsme byli vždycky trochu depkaři, spíš na ty pomalejší písničky, a děsili jsme se, že stárnutím se to bude jenom prohlubovat. Přitom poslední deska je naopak naše zatím nejenergičtější a neoptimističtější, i co se týče textů. Moje žena říká: „To nemyslíš vážně, že ještě za deset let budeš jezdit hrát!“ (smích)

Tomino: Jasně, občas sedíme v dodávce

Tomino: Je pravda, že vždycky už kolem srpna se začneme hádat, kvůli komu se nejvíce zastavuje, kdo chodí jak často na záchod a tak. (smích)

Ondřej: My si hodně vážíme toho, že jsme vydrželi 30 let ve stejné sestavě. Navíc u nás umí každý ještě nějaké další věci, což je důležité, protože kapela nemůže spoléhat jen na vydavatelství, musíš se hodně snažit i sám. Hodí se, že Přemek je ajťák a věci kolem nahrávání jsou jeho koníček, Radeček je zase hudební poloblázen, co umí věci komponovat a udělat aranžmá, hudbu k filmům dělal hlavně on. My s bráchou zase umíme věci domlouvat a organizovat. Ideálně se spolu v kapele doplňujeme.

Tomino: Řečeno slovy klasika – jsme zkrátka ti, co k sobě patří. ☒

Turné na střechách, foto: archiv kapely / BrainZone

Romantický smyčce vznikly přesně takhle. Na začátku byla hláška, ten dvojitý význam slova smyčce.

Tomino: Lidi z rádií a z televizí, které teď potkáváme, takoví ti už dospělí lidi, úspěšní, tak říkají: „Hele, kluci, vždycky jsme vás měli rádi, dobrý songy, ale ty Smyčce, to prostě milujeme.“

Já jsem do té doby moc nevěřil, že na songwriting campu může vzniknout dobrá písnička v češtině.

i tady se najdou lidi, kteří ten klip mají rádi, a hudební stanice ho nasazují. Teď jsme si udělali radost ještě úplně jinou, valentýnskou verzí, kde jsme použili záběry od fanoušků.

Jsou lidi, kteří zpívají tóny, a lidi, kteří zpívají slova. Když poslouchám vaše věci, tak vnímám příběh nebo atmosféru textu, a ne že se snažíš ukázat, jak zpíváš.

Tomino: Já nemám moc co ukazovat.

rozlámaní a neumíme si vůbec představit, že máme jít za hodinu na pódium, to je nereálný, hlasivky bolí, záda se blokuje, předtím ještě proběhla třeba nějaká dobrá pařba, takže se moc nespalo... Ale v šatně už to začíná být dobrý, a když vylezeš na stage, na všechno ostatní zapomeňš.

Ondřej: Taký je to jiné na začátku sezony a jiné na konci, kdy jedeme osmdesátý koncert a všechny fóry, co jsme se naučili přes zimu, už jsme dávno vystříleli.

My si hodně vážíme toho, že jsme vydrželi 30 let ve stejné sestavě. Navíc u nás umí každý ještě nějaké další věci, což je důležité, protože kapela nemůže spoléhat jen na vydavatelství, musíš se hodně snažit i sám.

Turné na střechách, foto: archiv kapely / BrainZone